



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3025/2019
23.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Зоране Делибашић, Божицара Вујичића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Воларевић, адвокат из ..., против тужених АД "ББ" ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., и „ВВ“ АД, чији је пуномоћник Милош Стијеља, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог "ББ" АД ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1636/19 од 10.06.2019. године, на седници већа одржаној 23.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог "ББ" АД ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1636/19 од 10.06.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог "ББ" АД ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1636/19 од 10.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 бр. 712/18 од 15.01.2019. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности суда, а ставом другим изреке одбијен је приговор недостатка пасивне легитимације. Ставом трећим изреке констатовано је да је усвојен тужбени захтев. Ставом четвртим изреке обавезани су тужени да тужиоцу, за период од 01.03.2015. године до 01.09.2015. године, на име накнаде за исхрану у току рада солидарно исплате износ од 29.219,22 динара, са законском затезном каматом почев од 11.12.2018. године па до коначне исплате, као и износ од 11.940,76 динара на име обрачунате камате. Ставом петим изреке обавезани су тужени да тужиоцу, за период од 01.03.2015. године до 01.09.2015. године, на име регреса за коришћење годишњег одмора солидарно исплате износ од 10.662,66 динара, са законском затезном каматом почев од 11.12.2018. године па до коначне исплате, као и износ од 4.387,77 динара на име обрачунате камате. Ставом шестим изреке одлучено је о трошковима поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1636/19 од 10.06.2019. године, одбијене су жалбе тужених и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени "ББ" АД ... је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати на име накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужилаца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке Апелационих судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог АД "ББ" као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тача 5. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате, поднета је 02.04.2018. године. Вредност предмета спора опредељена је на износ који не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра према средњем

курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић